

Johan Joachim Agrell - 6 Works for Orchestra

Drottningholms Barockensemble

Johan Joachim Agrell (1701-1765)

Sinfonia in D-major, SheA 111345

- 1 I. Allegro
- 2 II. Andantino
- 3 III. Menuet & trio
- 4 IV. Presto

Sinfonia in B-flat major op 1:4, SheA 551533

- 5 I. Allegro
- 6 II. Affetuoso
- 7 III. Presto assai

Sinfonia in E-flat major, SheA 131511

- 8 I. Allegro
- 9 II. Andante
- 10 III. Allegro

Sinfonia in C-major, SheA 531531

- 11 I. Allegro
- 12 II. Andante
- 13 III. Presto

Sinfonia in D-major, SheA 135175

- 14 I. Allegro
- 15 II. Andante
- 16 III. Menuet & trio
- 17 IV. Allegro
- 18 V. Largo
- 19 VI. Scherzo

Sinfonia in D-major, SheA 171111

- 20 I. Allegro
- 21 II. -
- 22 III. Presto
- 23 IV. Menuet & trio

Johan Agrells sinfonior

Johan Joachim Agrell (1701-1765) var tveklöst den mest internationellt framgångsrike musikern, kompositören och kapellmästaren som föddes i Sverige under 1700-talet. I svensk musikhistoria står han i en kategori för sig själv, då hans liv och öde är lika olik de hos infödda framgångsrika kompositörer som hovkapellmästaren Johan Helmich Roman (1694-1758) och Ferdinand Zellbell den yngre (1719-1780), som de hos utländska rekryteringar som Francesco Antonio Uttini (1723-1795) och Hinrich Philip Johnsen (1717-1779). Efter att ha lämnat Sverige vid ung ålder skapade Agrell rykte om sig i Europa, i hovkapellen hos Maximilian av Hessen (från 1723) och Wilhelm VIII av Kassel-Hessen (från 1737). Höjdpunkten i hans liv, vad gäller såväl produktivitet som ryktbarhet, var hans sista tjugo år som kapellmästare i Nürnbergs stad.

Agrell föddes i Löt i Östergötland som prästson. Han lärde sig av allt att döma sjunga och spela väl i sina yngsta år, färdigheter och kunskaper som kom att blomma ut när han kommit till Katedralskolan i Linköping, där de kombinerades med rigorös träning i musikteori, latin, retorik och alla andra komponenter i stiftsskolans dåvarande curriculum. Gymnasiekapellet i Linköping stod vid tidpunkten i högsta flor och gjorde stort intryck på gäster och besökande kännare i staden. Agrell blev en driven violinist och klaverspelare, och var en av många gossar från denna skola som kom att ingå i olika katedral- och hovkapell under 1700-talet.

Vid 18 års ålder skrevs Agrell in vid Uppsala universitet för att studera juridik. Även denna stad hade vid tidpunkten ett rikt musikliv, både i universitetets kapell, i domkyrkan och i Katedralskolan. 1723 besökte Maximilian av Hessen, den svenske Kung Fredrik I:s bror, Uppsala och imponerades speciellt av den unge Agrells spel. Agrell rekryterades följaktligen till Maximilians tjänst, men det fragmentariska källäget lämnar säkra belägg för hans anställning i Kassels hovkapell först från och med 1734. I detta kapell kom Agrell i kontakt med många förnämliga musiker och hovet besöktes även av gestalter som Fortunato Chelleri, Pietro Locatelli och Johann Sebastian Bach. Enligt vissa tidiga historiografer genomförde Agrell omfattande internationella turnéer som violinvirtuos under dessa år, varav de flesta dock inte kunnat beläggas i arkivuppgifter. Under Agrells tjänsteperioder hos Markgreven Wilhelm VIII (1737-1742 eller -43) erfor han ekonomiska svårigheter, och Markgreven var fortfarande skyldig honom stora summor i obetalda löner när han till sist framgångsrikt kandiderade till tjänsten som kapellmästare i Nürnberg 1746.

Agrell upprätthöll synbarligen ytterst lite kontakt med Sverige när han väl lämnat landet. Det har ibland antytts att han skulle ha studerat för den något äldre Johan Helmich Roman, men inga arkivbelägg pekar i den riktningen. Att tanken på en återkomst till Sverige inte lämnat Agrells sinne genom åren kan vi utläsa i vad som förefaller vara ett försök att erhålla kapellmästartiteln i Stockholm efter Roman runt 1751. Kung Fredrik I hade avlidit utan tronarvinge detta år och Agrell tillägnade sina tryckta cembalosonater *Sei sonate per il cembalo* till den nye Kung Adolf Fredrik. Hans förord till trycket lämnar ingen tvekan om hans önskan att utnämnas:

”Stor är den kärlek som varje trogen undersåte hyser till fosterlandet, och hans önskan att alltid se det så lyckligt som möjligt är inte mindre [...] och liksom sådan lycka ej kan uppväcka annat än tillfredsställelse och glädje i landsmännens och de trogna undersåtarnas hjärta i landet har den också i min själ, som är underdånig av naturen, hittills alstrat en ousäglig fröjd, trots att mitt öde under större delen av mitt liv skilt mig från den ljuva fädernesjorden [...] det är min önskan att hans höghet inte skall underlåta att förlåta min äregirighet dess måhända allt för vågade djärvhet.”

Agrells betoning på lojalitet, undergivenhet och hans önskan att tjäna fäderneslandet (i hovkapellet i Stockholm) framstår som en annonsering av hans tjänster, men det gav föga resultat. Då Adolf Fredrik redan som kronprins 1743 medfört sitt eget kapell (vilket bland andra innefattade Hinrich Philip Johnsen och andra ledande musiker) till Stockholm och förenat det med det ”gamla” svenska hovkapellet fanns det inget behov av en ny kapellmästare. Agrell blev kvar i Nürnberg.

I Nürnberg var Agrell stadskapellmästare och ledare för körerna i Frauenkirche. Detta innebar att han var tvungen att samla och skriva repertoar av alla typer: kyrkomusik, instrumentalverk och tillfällesmusik. Det finns vissa tecken på betydande svårigheter under hans sista decennier i Nürnberg. 1749 gifte han sig med sångerskan Margaretha Förscht, dotter till organisten Wolfgang Förscht i St. Lorenz-kyrkan i Nürnberg. Hon dog i barnsäng (med deras andra barn) endast några år senare. Detta äktenskap bidrog troligen till att Agrell blev medlem av stadens råd. Han uppehöll ämbetena ”Stadtcomplimentarius” och ”Stadtschenk”, vilket innebar ansvar inte bara för tillfällesmusik, utan också poesi, orationer och tal vid rådets högtider. Han förefaller ha varit mindre framgångsrik i dessa publika roller och bad vid ett tillfälle att få bli befriad från dem. Enligt de flesta källor avled Agrell 1765, även om vissa tidiga biografer och krönikor insisterar på något senare datum. Han porträtterades i en vitt spridd gravyr av Preisler 1754, hållandes det hoprullade notbladet som traditionell kapellmästarsymbol.

Agrells musikaliska produktion är mycket rik i omfattning och stil. Mycket av densamma förmodas ha gått förlorat men bland hans bevarade verk återfinns kring 25 sinfonior, runt 25 solokonsalter, en betydande mängd kammarmusik, klaververk och en mindre mängd vokalmusik. Bland det som antas ha gått förlorat finns kyrkokantater (åtminstone 75 sådana tros ha existerat) och annan kyrkomusik, liksom en mängd tillfällesmusik för Nürnbergs stad. Agrells musik uppskattades över hela norra och centrala Europa och det faktum att en av hans klaverkompositioner inskrevs i den så kallade "Nannerl Notenbuch", Leopold Mozarts samling av mönsterkompositioner för hans barn, där angivet blott som "del Sgr Agrell", befäster bilden av spridningen och ryktet om hans musik kort efter hans död. Vid 1800-talets början hade Agrells musik fått rykte som "lärd" eller "kall perfektion". Christian Friedrich Schubart skrev 1806 att Agrell var "en sann artist, men en kall natur" och att "han brukade säga 'musik är dold aritmetik'. Hans skrivande är enligt reglerna. Han skrev motetter och klaververk som kommer att skattas högt av kännare i alla tidsåldrar." Detta sorts tvetydiga beröm verkar ha mindre att göra med Agrell som enskild komponist, och mer med en allmän förändring av smak och stilideal fyrtio år efter Agrells död.

Agrells sinfonior balanserar på en genrehistorisk tröskel där den tresatsiga sinfonian med en förstasats i sonatform gradvis övertar olika svitformer som huvudsakligt uttryck i instrumentalmusik för större besättningar. Vissa av verken föregriper den fyrsatsiga symfonin som framkristalliserades fullt ut först efter Agrells död (till exempel i symfonierna skrivna av Joseph Haydn på 1760-talet). Inbördeskronologin mellan sinfonierna är svår att fastställa, men de pionjärinsatser som gjorts av Jeannette Morgenroth Sheerin (1952-2020) vid Notre Dame University, Indiana, har lagt en solid grund för all framtida forskning rörande Agrells instrumentalmusik. Sex av sinfonierna spelas av Drottningholms barockensemble på denna skiva.

Allegrot i Sinfonia i D-dur (SheA 111345) inleds med en figurerad version av ett stigande tema i treklangersrörelse, inte olik de som kodifierades av den så kallade "Mannheimskolan". Här kommer den fängslande menuetten som näst sista sats, förebådande den klassiska fyrsatsiga symfonin.

Liksom flera andra Agrellsymfonier avslutar den i D-dur (SheA 171111) med en menuett i vickande rytm. Här har vi en fyllig orkestrering med stråkar, oboer, flöjter, trumpet och horn. Förstasatsen, med sitt ganska egensinniga tema, genomgår intressanta motiviska bearbetningar och klingar som ett slags portal för mellansatserna i rokokostil. Instrumentationen är i vissa passager oförutsägbar med plötsliga byten av register i stråkarna.

Sinfonia i B-dur op. 1:4 (SheA 551533) är en annan av sinfonierna från op. 1 (Haffner: Nürnberg). Den har en relativt ovanlig instrumentering med blockflöjter i stället för flöjter, vilket ger de två sista satserna en barockartad karaktär, snarare än den galanta stilen i många av de andra sinfonierna, där idiomatiskt skrivsätt för stråkar dominerar. Affettuoso-satsen är en tilltalande pastoralsats, som visar Agrell i högt inspirerad form, med snällrikt komponerande i duettform för par av blockflöjter och horn, i överraskande turtagningar och kedjor av modulerande förhållningar.

Bredden av stilar och idiom i Agrells orkesterkomposition kan exemplifieras av Sinfonia i E-dur (SheA 115153). Den är i svitliknande form i fem satser, varav den sista är en dubbelmenuett. Den är instrumenterad för stråkar och två horn, och öppnar med harmoniskt statiska figurationer olikt de flesta av Agrells förstasatser. Det efterföljande e-moll-Affettuosot i 6/8-takt uttrycker ett patos närmast polärt motsatt den första satsens. De återstående satserna representerar den så kallade "galanta" stilen, med rytmisk och melodisk intensitet, snärtiga lombardiska rytmer, nyckfullhet och framåt driv.

Den inledande Allegro-satsen i **Sinfonia i Ess-dur (SheA 131511)** för enbart stråkar (utan blåsarstämmor) öppnas med unison orkester och utvecklas sedan till korta kontrasterande sektioner. Verket framfördes 1738 och verkar härröra från Agrells Kassel-år. Den långsamma satsen i parallelltonarten c-moll erbjuder spröda och kontrasterande sektioner där Agrell experimenterar med dynamik och med samma typ av unisont spel som i den första satsen.

Sinfonia i **C-dur op. 1:2 (SheA 531531)** ingår i det tryck som Johann Ulrich Haffner utgav i Nürnberg som op. 1, omfattande en uppsättning av Agrells sinfonior (Agrells opusnummer är individuella för varje tryckare som gav ut hans verk, så de kan inte med större precision användas om verken). Denna sinfonia återfinns därutöver i många avskrifter, vilket tycks indikera en betydande popularitet. Trycket är dedicerat till Markgreven Maximilian av Kassel, dock först efter Agrells tid där, daterat till c:a 1746-47, när han redan var i Nürnberg.

Sinfonia i D-dur (SheA 135175) påminner mer om en svit än om någon av de tresatsiga symfonier som återfinns på denna skiva. Dess utformning – Allegro; Andante; Menuet; Allegro; Largo; Scherzo – är ovanlig för Agrell, och Morgenroth Sheering har tentativt daterat sinfonian till perioden före Agrells Nürnbergtid. Intressant nog återfinns den i svenska källor runt samma tid (1740-talet), både i universitetskapellet i Uppsala (överlevande i den så kallade Engelhardtsamlingen) och i källor kopplade till Stockholm. Universitetskapellmästaren Hinrich Christopher Engelhardt (1694-1765) förefaller ha använt den för Uppsalas promotionsceremonier 1758, vilket antyder att Agrell inte var bortglömd vid sitt gamla universitet, eller att han rent av stod i kontakt med svenska kolleger vid tidpunkten.

Liksom flera andra Agrellsymfonier avslutar den i **D-dur (SheA 171111)** med en menuett i vickande rytm. Här har vi en fyllig orkestrering med stråkar, oboer, flöjter, trumpeter och horn. Förstasatsen, med sitt ganska egensinniga tema, genomgår intressanta motiviska bearbetningar och klingar som ett slags portal för mellansatserna i rokoko-artad stil. Instrumentationen är i vissa passager oförutsägbart med plötsliga byten av register i stråkarna.

Johan Agrell's Sinfonias

Johan Joachim Agrell (1701-1765) was without doubt the most internationally successful musician, composer and chapel master born in Sweden during the eighteenth century. In Swedish music history he stands in a category of his own, his life and fate being equally unlike successful Swedish-born composers such as court Kapellmeister Johan Helmich Roman (1694-1758) and Ferdinand Zellbell the younger (1719-1780), and foreign enlistments such as Francesco Antonio Uttini (1723-1795) and Hinrich Philip Johnsen (1717-1779). Having left Sweden at an early age, Agrell made his reputation throughout Europe, in the court chapels of Maximilian of Hessen (from 1723) and of Wilhelm VIII of Kassel-Hessen (from 1737). The pinnacle of his life, both as regards productivity and reputation, was his last twenty years as Kapellmeister of the city of Nürnberg.

Agrell was born in Löt in the province of Östergötland, as son of a priest in the Lutheran Church of Sweden. He most likely learned instrumental and vocal musicianship in his earliest years, skills and knowledge that were to flourish once he had entered the Cathedral school of Linköping, where it was complemented with rigorous training in music theory, Latin, rhetorics and all other aspects of a Lutheran school curriculum at the time. The student chapel of Linköping cathedral school was at a peak at this time, and it impressed many travelers and visitors to the city. Agrell, appreciated as a highly accomplished violinist and keyboard player, was only one of many boys of that school who went into different church and court chapels throughout the century.

At the age of eighteen Agrell matriculated at Uppsala University to study law. This city also had a rich musical life at the time, both in its university chapel and in the Cathedral and diocese school. In 1723 Maximilian of Hessen, brother of the Fredrik I, King of Sweden, visited Uppsala and witnessed a concert in which he was particularly impressed by the playing of the young Agrell. Agrell was duly recruited into the service of Maximilian, but the fragmentary source situation only allows firm evidence of his membership in the Kassel court chapel from 1734 onwards. In this chapel he came into contact with many distinguished musicians, the court also being visited by such figures as Fortunato Chelleri, Pietro Locatelli and Johann Sebastian Bach. According to early biographers, Agrell undertook tours as a violin virtuoso around this time, of which not all yet borne out by archival evidence. During Agrell's service for Markgraf Wilhelm VIII (1737-1742 or -43) he experienced financial hardship, and the Margrave still owed him large sums of due payments when he eventually made a successful candidacy for the position of chapel master in Nürnberg in 1746.

Agrell seemingly maintained very little contact with Sweden once he had left his native country in younger years. It has sometimes been suggested that he had studied with the slightly older Johan Helmich Roman, but there is no archival evidence in that direction. That the idea of a return had not left Agrell's mind in more mature years we may deduce from what seems to be an attempt to secure the position of court chapel master in Stockholm after Roman around 1751. King Fredrik I of Sweden had died without an heir to the throne in that same year and Agrell dedicated his printed harpsichord sonatas *Sei sonate per il cembalo* to the new King Adolf Fredrik. The preface to the print leaves no doubts about his wish to be appointed:

“Great is the love that every loyal subject has to his native country and his wish to always see it as fortunate as possible is not lesser [...] and just as such joy can induce nothing but satisfaction and joy in the heart of compatriots and loyal subjects, it has also in my soul, which is submissive by nature, hitherto given rise to an unspeakable bliss, in spite of the fact that fate has severed me from the wonderful native soil for most of my life. [...] it is my wish that His Highness shall forgive the perhaps too bold ambition of my aspirations.”

Agrell's stress on his loyalty, submissiveness and his wish to serve his native country (in the Stockholm court chapel) reads as an advertisement of his services, but was to no avail, however. Since the new King Adolf Fredrik had already, as crown prince in 1743, brought his chapel (including Hinrich Philip Johnsen and other leading musicians) to Stockholm and joined it with the “old” court chapel, there was no need for a new chapel master. Agrell remained in Nürnberg.

In Nürnberg Agrell was city Kapellmeister and director of the choirs in the Frauenkirche. This meant that he had to acquire and compose repertoire of all types: church music, instrumental works and incidental music. There are some signs of considerable hardship during his last decade in Nürnberg. In 1749 he married the singer Margaretha Förscht, daughter to the organist Wolfgang Förscht in the church of St. Lorenz in Nürnberg. She died in childbirth (with their second child) only a few years later. The marriage into this family probably had helped Agrell become a member of the city council. He held the positions of “Stadtcomplimentarius” and “Stadtschenk”, which left him responsible not only to incidental music, but also poetry, orations and addresses at civic occasions. He seems to have been less successful in these public roles, and begged at one point to be relieved from them. According to most sources Agrell died in 1765, although some early biographers and chroniclers insist on slightly later dates. He was portrayed in a widely circulated engraving portrait by Preisler in 1754, carrying the rolled-up music manuscript as a traditional chapel master symbol.

Agrell's production is rich in scope and style. Much of it is assumed to have been lost, but among the surviving works we find around 25 sinfonias, around 35 solo concerti, a considerable bulk of chamber music, keyboard works and a smaller number of choral works. Among works presumed to have been lost are church cantatas (at least around 75 are believed to have existed) and other church music, as well as much civic incidental music for the city of Nürnberg. His music was held in high esteem throughout northern and central Europe, and the fact that one of his keyboard compositions were included in "Nannerl Notenbuch", Leopold Mozart's collection of exemplary compositions for his children, there merely given as "del Sgr Agrell", verifies the circulation and fame of his music soon after his death. By the early nineteenth century he had gained a posthumous reputation for "learned" or "cold perfection". Christian Friedrich Schubart wrote in 1806 that Agrell was "a true artist, but a cold nature" and that "He used to say 'music is hidden arithmetic'. His writing is strict according to regulations. He wrote motets and keyboard works that will be valued by connoisseurs in all ages henceforth." This backhanded type of praise seems to have less to do with Agrell as an individual composer, and more with a general change of taste and stylistic ideals forty years after Agrell's death.

Agrell's sinfonias balance on a threshold in genre history, as the three-movement symphony with an opening sonata form Allegro gradually overtook different suite forms as the central means of instrumental music for larger ensembles. Some of the works prefigure the four-movement symphony that arose fully only after the death of Agrell (for example those composed by Joseph Haydn in the 1760s). The chronology of the sinfonias is difficult to ascertain, but the pioneering work of Agrell scholar Jeannette Morgenroth Sheerin (1952-2020) at the Notre Dame University, Indiana, has laid solid foundations for all future research into Agrell's instrumental music. Six of the sinfonias are performed by Drottningholms Barockensemble on this album.

The Allegro of the Sinfonia in **D major (SheA 111345)** opens with a figured version of a rising theme in triads, not unlike those being codified by the so-called "Mannheim school". Here the enthralling menuet comes as the penultimate movement, prefiguring the classical four-movement symphony.

Sinfonia in **B flat major op. 1:4 (SheA 551533)** is another of the works from the printed set of op. 1 (Haffner: Nürnberg). It features the rather unusual scoring of recorders instead of flutes, which gives the two last movements a baroque characteristic, rather than the galant style in the other sinfonias, dominated by idiomatic writing for strings. The Affettuoso is a delightful pastoral movement, showing Agrell at his best with ingenious writing in duets for pairs of recorders and horns, in surprising turns and chains of modulating suspensions.

The Allegro opening movement of **Sinfonia in E flat major (SheA 131511)** for strings only (without wind parts) starts with unison orchestra and evolves into short contrasting sections. The work was performed in 1738, so it seems to date from Agrell's Kassel years. The slow movement in the parallel key of c minor offers delicate contrasting sections with experiments in dynamics, as well as the same type of unison writing as in the first movement.

Sinfonia in C major op. 1:2 (SheA 531531) is included in the op. 1 print by Nürnberg printer Johann Ulrich Haffner, containing a set of Agrell's symphonies (Agrell's opus numbers are individual for each printer who published his music, so cannot be used with precision). It is moreover found in many manuscript copies, which seems to testify to its popularity. The print is dedicated to Margrave Maximilian of Kassel, but after Agrell's time there, dated around 1746-47, when he was already in Nürnberg.

Sinfonia in D major (SheA 135175) resembles a suite more than any of the three-movement symphonies featured on this record. Its layout – Allegro; Andante; Menuet; Allegro; Largo; Scherzo – is unusual for Agrell, and Morgenroth Sheerin has tentatively dated this sinfonia to the period before his Nürnberg years. Interestingly, it appears in Swedish sources dated around the very same time (1740s), both in the University chapel of Uppsala (surviving in the so-called Engelhardt collection) and in sources linked to Stockholm. The university music director Hinrich Christopher Engelhardt (1694-1765) seems to have used it for Uppsala's graduation ceremonies in 1758, demonstrating that Agrell was not forgotten at his old university, and that he perhaps even was in contact with Swedish colleagues at this point.

Just like several other Agrell sinfonias, that in **D major (SheA 171111)** finishes with a menuet in wiggly syncopated rhythm. Here we have a full scoring with strings, oboes, flutes, trumpets and horns. The opening movement, with its rather peculiar theme, undergoes interesting motivic treatment and acts as a portal for the middle movements in rococo style. The instrumentation is occasionally unexpected with sudden shifts of register in the strings.

Mattias Lundberg

Drottningholms Barockensemble

Drottningholms Barockensemble bildades av altviolinisten Lars Brolin 1971. De sex ursprungsmusikerna satte som mål att spela 1600- och 1700-talsmusik på tidstroga instrument. Idag har antalet medlemmar växt till 33. Konsertmästare för ensemblen är violinisten Nils-Erik Sparf, som även är primarie i Uppsala Kammarsolister, samt Stefan Lindvall som är frilansmusiker med Norge, Sverige och Danmark som bas. Medlem i ensemblen är även Mattias Lundberg, professor i musikvetenskap vid Uppsala universitet, som bland annat bidrar med expertis rörande källor och i forskningsrelaterade projekt där ensemblen tar fram sällan spelad historisk repertoar samt dokument rörande uppförandep Praxis och tolkning.

Genom åren har Drottningholms Barockensemble haft möjlighet att arbeta och turnera i ett flertal länder och kontinenter, däribland USA, Kina, Australien, Spanien, Tyskland, Frankrike och Japan. Många kända artister och dirigenter har valt att samarbeta med ensemblen. I Sverige har konserter arrangerats tillsammans med Eric Ericsons Kammarkör och Bachkören. Bland de internationella namnen kan nämnas dirigenter Christopher Hogwood, Andrew Parrott, Lars Ulrik Mortensen, Sigiswald Kuijken, Emmanuelle Haim och Alfredo Bernardini samt solister som Anne Sofie von Otter, Malena Ernman och Emma Kirkby. Sedan 2006 samarbetar ensemblen med sopranen Barbara Hendricks. Detta samarbete har hittills resulterat i tre skivinspelningar och ett flertal turnéer i Frankrike, Marocko och Japan.

Ett 60-tal skivinspelningar har gjorts bl.a. för BIS, EMI, Musica Sveciae och Naxos, med verk av J.S. Bach, Händel, Telemann och J.H. Roman. Inspelningen av Vivaldis "Årstiderna" blev internationellt uppmärksammat och vald till bästa inspelning av verket i den prestigefyllda tyska tidningen Audio. Drottningholms Barockensemble ger c:a 40 konserter om året i Sverige, Norden och internationellt.

Konsertmästare: Nils-Erik Sparf

Violin 1: Anna Lindal, Lars Warnstad, Juliana Shapiro

Violin 2: Fredrik Anderberg, Kristina Westfelt, Linnea Viklund

Viola: Karin Dungel, Olof Ander

Violoncell: Mime Yamahiro-Brinkmann

Violone: Yngve Malcus

Cembalo: Björn Gäfvert

Flöjt: Olle Torssander, Björg Ollén

Oboe: Ulf Bjurenhed, Kyoko Nakazawa

Fagott: Sven Aarflot

Horn: Hans Larsson, Heléne Sikdal

Trumpet: Urban Eriksson, Mats-Olov Svantesson

Pukor: Johnny Rönnlund

Musikalisk rådgivning: Mattias Lundberg, Professor i musikvetenskap, Uppsala universitet

Drottningholm Baroque Ensemble

Drottningholm Baroque Ensemble was formed by viola player Lars Brolin in 1971. The six original musicians set out to play 17th- and 18th-century music on period instruments. Today the ensemble has grown to 33 members. Concertmaster is violinist Nils-Erik Sparf, who is also leader of Uppsala Kammarorkester, and Stefan Lindvall, who is a freelance player centered in Norway, Sweden and Denmark. Member of the ensemble is also Mattias Lundberg, Professor of Musicology at Uppsala University, who among other things contribute with expertise concerning sources and in research-related projects where the ensemble presents rarely performed historical repertoire alongside documents concerning performance practice and interpretation.

Throughout the years Drottningholm Baroque Ensemble have had the opportunity to work and tour in a number of countries and continents, among them the United States, China, Australia, Spain, Germany, France and Japan. Many esteemed artists and musical directors have chosen to collaborate with the ensemble. In Sweden, concerts have been arranged together with Eric Ericson's Kammarkör and Bachkören. Among international names may be mentioned the directors Christopher Hogwood, Andrew Parrott, Lars Ulrik Mortensen, Sigiswald Kuijken, Emmanuelle Haim and Alfredo Bernardini, as well as soloists such as Anne Sofie von Otter, Malena Ernman and Emma Kirkby. Since 2006 the ensemble collaborates with the soprano Barbara Hendricks. This collaboration has so far resulted in three recorded CD:s and a number of tours in France, Morocco and Japan.

Around 60 LP:s and CD:s has been recorded for labels such as BIS, EMI, Musica Sveciae and Naxos, with works by J.S. Bach, Händel, Telemann and J.H. Roman. The recording of Vivaldi's "The Four Seasons" was internationally acclaimed and elected best recording of the work in the prestigious German magazine Audio. Drottningholm Baroque Ensemble gives around 40 concerts per year in Sweden, the Nordic countries and internationally.

Concertmaster: Nils-Erik Sparf,

Violin 1: Anna Lindal, Lars Warnstad, Juliana Shapiro

Violin 2: Fredrik Anderberg, Kristina Westfelt, Linnea Viklund

Viola: Karin Dungal, Olof Ander

Violoncell: Mime Yamahiro-Brinkmann

Violone: Yngve Malcus

Harpsichord: Björn Gäfvert

Flute: Olle Torssander, Björg Ollén

Oboe: Ulf Bjurenhed, Kyoko Nakazawa

Bassoon: Sven Aarflot

Horn: Hans Larsson, Heléne Sikdal

Trumpet: Urban Eriksson, Mats-Olov Svantesson

Timpani: Johnny Rönnlund

Musical adviser: Mattias Lundberg, Professor of Musicology, Uppsala university

Supported by:

Kulturrådet

Stiftelsen Tornspiran

Stiftelsen Längmanska kulturfonden

Kungl. Patriotiska Sällskapet

Stiftelsen Konung Gustaf VI Adolfs fond för svensk kultur

Engelbrekts församling

Recorded July 4-6, 2021 at Musikaliska, Stockholm, Sweden

Producer and mixing: Thore Brinkmann (Take5 Music Production)

Sound engineer and Editing: Håkan Ekman

Cover photo: Ioannes Agrell, 1754, Kungliga biblioteket, KoB Sv. P. Agrell, Johan 1

Photo: Jörgen Sälde

KULTURRÅDET

STIFTELSEN
**LÄNGMANSKA
KULTURFONDEN**
GRUNDAD 1859

Kungl. Patriotiska Sällskapet

Stiftelsen Tornspiran

Svenska kyrkan
ENGELBREKTS FÖRSAMLING

